

at faa Arbejderne over i anden Virksomhed end den industrielle.

Naar endelig den højtærede Minister i Dag sagde, at nu var der sket Indstilling om, at al Arbejdsløshedshjælp skulde ophøre fra 1. August, saa burde den højtærede Minister samtidig have fortalt, at denne Afgørelse fra Arbejdsløshedskommissionens Side udtrykkelig bygger paa, at indenfor Statens Nødhjælpsarbejder skal fra 1. August de ugifte vige og de gifte arbejdsløse gaa ind i Stedet; med andre Ord, hele Ordningen i Sverige bygger paa, at Familieforsørgerne kan faa Arbejde. Men nu kommer altsaa den højtærede Minister med den Afgrænsning af den ekstraordinære Arbejdsløshed, som vi har set. Jeg maa sige, at da jeg hørte derom i Rigsdagsudvalget, stod det mig ganske klart, at denne Plan var uigennemførlig, fordi Resultatet enten vilde blive, at der kom en Nød og en Elendighed ind i mange Tusind Hjem, hvor Forsørgerne ikke kan faa Arbejde, eller ogsaa vilde utaaelige Byrder blive væltet over paa Kommunerne — og *vilkaarlige* Byrder, fordi man jo maa huske paa, at Arbejdsløsheden er fremkaldt af Tilstanden i det hele taget her i Landet, saa det er i og for sig tilfældigt, hvilke Kommuner der vil blive ramt, og derfor vilde det i Virkeligheden betyde en Overvæltning paa enkelte Kommuner af en saadan Art, at de sikkert ikke vilde kunne bære den. Det var derfor, jeg i Rigsdagsudvalget tillod mig at henstille til den højtærede Minister i hvert Tilfælde at indsætte en Dispensationsbestemmelse i Cirkulæret, og naar nu den højtærede Minister har indsat en saadan Dispensationsret, kan jeg selvfølgelig kun være tilfreds dermed; men det Spørgsmaal, som nu opstaar, er da, hvorledes den højtærede Minister vil anvende denne Dispensationsret. I Virkeligheden har Ministeren ikke givet udtømmende Oplysning derom i Dag. Det eneste, den højtærede Minister har sagt, er i Virkeligheden det, at han kunde tænke sig denne Dispensationsret anvendt overfor visse bestemte Brancher indenfor Arbejdsmændenes Gruppe. Men jeg tror ikke, dette vil være tilstrækkeligt. Jeg tror det ikke af den Grund, jeg før nævnte, nemlig at der kan være ganske bestemte Steder, hvor den ekstraordinære Arbejdsløshed kommer til at ramme enkelte Kommuner særlig haardt. Og derfor vil jeg gerne spørge den højtærede Minister, om han da ikke mener, at denne Dispensationsret kan anvendes ogsaa rent lokalt. Hvordan vil det nemlig virke for Kommunerne, hvis Dispensationsretten ikke anvendes lokalt?

Man maa der erindre, at hvis den Hjælp, der skal ydes de arbejdsløse, skal ydes gennem Hjelpekasserne, vil det betyde, at den skal ydes af de Kommuner, hvor de paagældende arbejdsløse har Ophold, medens den, hvis den skal ydes gennem Fattigvæsenet, skal refunderes af de Kommuner, hvor de paagældende er forsørgelsesberettigede. Heraf følger i Virkeligheden, at de Kommuner, som har mange ekstraordinære arbejdsløse, er økonomisk interesserede i at skyde de arbejdsløse fra Hjelpekasserne over til Fattigvæsenet, fordi de derved skubber Byrden over paa de paagældende Arbejders Forsørgelseskommune. Derfor vil jeg gerne direkte spørge den højtærede Minister: hvilken Fremgangsmaade er det, den højtærede Minister tænker sig anvendt? Der tales om alle de Hjelpeorganer, der findes for de arbejdsløse. Jeg kender ikke disse Hjelpeorganer, jeg ved ikke, hvad det er, man hentyder til. Jeg er ikke uenig i, at de Mennesker, som er arbejdssky, maa gaa til Fattigvæsenet, det skal vi fra vor Side ikke sætte os imod, men den højtærede Minister siger selv, at det er et ganske lille bitte Antal af de arbejdsløse, der er arbejdssky, saa det betyder altsaa ikke noget finansielt. Og saa spørger jeg: hvis en Kommune ikke kan anvise arbejdsløse Arbejde, er det saa Ministerens Opfattelse, at Kommunen bør henvise dem til Hjelpekassen, ene og alene til Hjelpekassen? Det forekommer mig, at hvis dette er Mening, saa burde den højtærede Minister ud fra den Tankegang, jeg her har gjort gældende, fastsætte Regler for, hvorledes Kommunerne i disse Tilfælde skal bære sig ad. Den højtærede Indenrigsminister udtalte forleden i Rigsdagsudvalget og gentog det her i Dag, at den aldeles overvejende Del af de arbejdsløse er Mennesker, som gerne vil arbejde, hvis de kan faa Lejlighed dertil. Naar det er Tilfældet, naar den højtærede Minister selv erkender dette, saa er Samfundet ikke tjent med, at Tusinder af Mennesker, som gerne vil arbejde, drives ind i økonomisk Fortvivlelse og en fuldkommen Ødelæggelse af Hjemmene. Hvis Samfundet bærer sig saadan ad, synes jeg, man med Sandhed kan tale om, at det rotter sig sammen om at trykke dem, der har mindst at staa imod med, ned til ingenting. Jeg ved nok, at det i store Kredse af den danske Befolkning er saaledes i Øjeblikket, at det i Virkeligheden er den eneste Visdom, man kan forlange af en moderat Rigsdagsmand, at han et vist Antal Gange paa et Vælger-